

I Guds rike är allt annorlunda

Femte söndagen efter påsk, årg III, 2 Mos. 17:8–13

Sedan kom amalekiterna och angrep israeliterna vid Refidim. Då sade Mose till Josua: "Välj ut krigare åt oss och dra ut och kämpa mot amalekiterna. I morgon skall jag ställa mig på krönet av kullen med Guds stav i min hand." Josua gjorde som Mose hade sagt och stred mot amalekiterna, medan Mose och Aron och Hur gick upp på kullens krön. Så länge Mose höll upp sina händer hade israeliterna övertaget, men när han lät händerna sjunka fick amalekiterna övertag. När Moses händer blev tunga hämtade de en sten åt honom att sitta på. Aron och Hur stod på var sin sida och stödde hans armar, så att han kunde hålla dem uppe tills solen gick ner. Josua nedkämpade amalekiternas här utan förskoning.

Gamla testamentets skildringar av krig är inte lätta att förena med ett budskap om fred. De hör hemma i en kultur där styrka och kraft sågs som självklara tecken på vem som har makten. Israeliterna var ett litet och svagt folk omgivet av mäktiga fiender, som när som helst kunde anfalla, döda och förstöra. Det är mänskligt att de oförrätter som drabbat folket väckte längtan efter att Gud skulle visa sin makt genom att utkräva hämnd "utan förskoning", som det heter i texten.

Vi som växt i Finland upp under andra hälften av 1900-talet och början av 2000-talet har kunnat ta fred och rättvisa för givna, och betrakta dem som det naturliga tillståndet i världen. Ser vi på vår historia eller på världen i stort i dag, tvingas vi inse att de flesta människor tyvärr tvärtom tvingas leva med sociala orättvisor, maktmissbruk och hot om våld.

Sedan kom amalekiterna och angrep israeliterna vid Refidim. Då sade Mose till Josua: "Välj ut krigare åt oss och dra ut och kämpa mot amalekiterna. I morgon skall jag ställa mig på krönet av kullen med Guds stav i min hand." Josua gjorde som Mose hade sagt och stred mot amalekiterna, medan Mose och Aron och Hur gick upp på kullens krön. Så länge Mose höll upp sina händer hade israeliterna övertaget, men när han lät händerna sjunka fick amalekiterna övertag. När Moses händer blev tunga hämtade de en sten åt honom att sitta på. Aron och Hur stod på var sin sida och stödde hans armar, så att han kunde hålla dem uppe tills solen gick ner. Josua nedkämpade amalekiternas här utan förskoning.

Femte söndagen efter påsk, årg III, 2 Mos. 17:8–13

Från vår trots allt rätt skyddade tillvaro är det frestande att kritisera Gamla testamentets "primitiva" längtan efter att Gud skall besegra folkets alla fiender, och den vägen upprätta ett rike av fred. Men vi skall också våga gå i kritisk dialog med texterna. Jesus visar nämligen på en helt annan väg till förverkligandet av Guds rike: den självutgivande kärlekens väg. Även om Jesus förutspådde oroliga tider där folk reser sig upp mot folk var hans mål att upprätta Guds rike. I detta rike är värderingarna annorlunda än i världen: barnet och de fattiga ges tolkningsföreträde, den största skall vara allas tjänare, och människorna kallas att älska och förlåta varandra.

Det är detta rike som vi är kallade att medverka till. Utmaningen är minst lika svår som den strid som dagens text berättar om. Vi behöver likt Mose, Aron och Hur hjälpa varandra till uthållighet i bönen och till förtröstan i kampen – en kamp som vi inte för mot våra medmänniskor, utan med dem och för dem.

Björn Vikström
biskop i Borgå

Herre, vi ber om fred på jorden. Vi ber om fred också där som det mänskligt sett verkar vara omöjligt att uppnå samförstånd och försoning. Hjälp oss att lita på att ingenting är omöjligt för dig, och gör oss till villiga redskap för din fred och frid både i vår närhet och i världen i stort. Amen.